

[Sigsgaard.]

at jeg blev noget overrasket over det. Jeg håber, man fortsat vil være opmærksom på forholdet.

Under den almindelige diskussion om faglærerproblemet var man i udvalget også inde på spørgsmålet om eventuel anvendelse i folkeskolen af børnehavelærerinder og fritidshjemslærere. Børnehavelærerinderne kunne glimrende overtage undervisningen i visse fag i 1., 2. og eventuelt 3. klasse. Jeg forstår, at der vil blive visse vanskeligheder med hensyn til deres lønmæssige placering. Jeg henstiller, at disse vanskeligheder snarest søges overvundet. Da man for nogle år siden startede med børnehaveklasse, var der jo også sådanne tilsyneladende uoverstigelige vanskeligheder, men de blev trods alt overvundet. Ministeren gav i udvalget udtryk for, at problemet lettest lod sig klare i takt med oprettelsen af flere børnehaveklasse, når tiden kommer til det, sådan at lærerinderne i disse klasser også kunne overtage undervisningen i folkeskolen.

I denne forbindelse synes jeg det er værd endnu en gang at understrege, at halvdelen af de uddannede børnehavelærerinder forlader deres job, går ud af aktiv gerning allerede efter 5 år, og jeg vil også gerne knytte en kommentar til det ærede medlem hr. Helveg Petersens udtalelse om, at såfremt vi i højere grad anvendte børnehavelærerinder i skolen, ville det jo gøre mangelen på børnehavelærerinder i børnehaverne endnu voldsommere. Det er slet ikke sikkert, at det forholder sig sådan. Det har jo altså vist sig, at de fleste børnehavelærerinder forlader arbejdet i børnehaverne i en forholdsvis ung alder og ikke ønsker at vende tilbage til dette arbejde, og det er et ret stort spild af på visse områder ganske velkvalificerede folk, der således finder sted. Også derfor finder jeg anledning til at rejse dette spørgsmål endnu en gang. Måske er der en mulighed for, at det udvalg, der skal nedsættes til at undersøge problemerne omkring de gifte lærerinder, kunne foranstalte undersøgelser af, hvor stor en reserve der måske var at hente blandt børnehavelærerinderne.

Efter at den egentlige udvalgsbehandling var forbi, er der i dagspressen — og vel også i fagpressen — rejst spørgsmålet om en bedre fordeling af de seminariestuderende.

Den højtærede minister har oplyst, at i 1904 måtte man afvise 800 egnede ansøgere på vore seminarier, og det er i sig selv beklageligt, men det er jo vigtigt at sikre, at det nu også bliver de absolut bedst egnede, der optages på seminarierne. Dette spørgsmål behandlede som sagt i dagspressen; det havde været diskuteret på et møde mellem de københavnske og de sjællandske seminarierektorer, og man sagde i dagspressen, at det var manglende overblik og initiativ i undervisningsministeriet, der var skyld i, at de lærere, der uddannes på studenterlinje på landets seminarier, ikke har nogenlunde ens kvalitet.

Rektor Kampmann udtalte ifølge Politiken for den 23. april — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —:

„Hvis man fra centralt hold havde overblik over situationen, før de enkelte elever blev optaget på seminarierne, kunne man skabe en nogenlunde ensartet studenterlinje på alle seminarierne.“

Han siger videre:

„Som forholdet er nu . . . kan man risikere, at ansøgere, der f. eks. har 8,03 i eksamensgennemsnit, får nej i København, mens ansøgere med langt ringere kvotienter bliver optaget i provinsen.“

Og han siger:

„Det, vi trænger til, er en organisering fra centralt hold, der giver de bedste studenter mulighed for at komme ind på et seminarium et eller andet sted i landet.“

På Sjælland og i København har der gennem de seneste år været et samarbejde mellem seminarierne, sådan at man har sikret, at det bliver de bedst egnede, der bliver optaget, og det kunne vel være rimeligt, at man indtog de øvrige seminarier i et sådant samarbejde. Må jeg i parentes bemærke, at jeg er fuldt ud klar over, at en sortering efter eksamenskvotient ikke er tilfredsstillende, men på den anden side har vi vel ikke i dag mere tilfredsstillende udskillesmetoder.

Tilbage står imidlertid, at vi kunne afhjælpe, ja, måske afskaffe lærermangelen, hvis vi ville investere. Det er ganske klart, at ansøgerne er der. Der er tilstrækkelig mange, som ønsker at påbegynde og fuldføre en læreruddannelse, til, at vi kunne sætte antallet af nyuddannede lærere op. SF kunne have tænkt sig stærkere indgreb